

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ (11-11-2018)

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

«Νομικός τις προσήλθε τῷ Ἰησοῦ πειράζων αὐτόν, καὶ λέγων» (Λκ. 10,25). Νομικός εἶναι αὐτός που μελετοῦσε καὶ ἐρμήνευε τὸν νόμο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Σήμερα θα λέγαμε ἕνας θεολόγος. Ἐρχεται καὶ ρωτᾷ τὸν Χριστό ὄχι με ἀγαθὴ διάθεση καὶ πιστεύοντας στὴν ἀξία του, ἀλλὰ θέλοντας νὰ τὸν φέρει σε ἀμηχανία, νὰ τὸν παγιδεύσει, κι ἔτσι νὰ τὸν ἐκθέσει. Τὸν ἀποκαλεῖ διδάσκαλο, χωρὶς νὰ θέλει νὰ μάθει καὶ ὑποκρίνεται ὅτι τὸν τιμᾷ, γιὰ νὰ τὸν ξευτελίσει. Ὅταν ἡ πρόθεση κάποιου εἶναι πονηρὴ, τὸ ἔργο που πραγματοποιεῖ ἀκόμη κι ἀν εἶναι ἀγαθὸ καταντᾷ πονηρὸ, ἀσχέτως ἀν ὁ Θεὸς ἐν τῇ πανσοφίᾳ του τὸ ἐκμεταλλεῖται γιὰ νὰ παράγει κάτι καλὸ. Δὲν φθάνει λοιπὸν νὰ μιλάμε ἢ νὰ ἀκούμε γιὰ τὰ θεῖα, ὅταν ἡ διάθεσή μας εἶναι πονηρὴ καὶ ἀπιστῆ.

«Διδάσκαλε τι ποιήσας ζῶν ἀιώνιον κληρονομήσω»; Ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον μας καὶ ὅλη ἡ φροντίδα μας γιὰ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ τις περισσότερες φορές εἶναι θεωρητικὸ καὶ σχολαστικὸ, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιθυμοῦμε νὰ τὸ βιώσουμε ἔστω καὶ ελάχιστα. Μοιάζουμε με τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους, οἱ ὁποῖοι «εἰς οὐδὲν ἕτερον ευκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον» (Πρξ. 17,21). Ὅταν ὅμως γνώριζαν τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, τὴν χλεύαζαν ἢ ἔλεγαν εἰρωνικά θὰ τὰ ξανασυζητήσουμε καὶ ἐφευγαν (Πρξ. 17,32). Ἀκόμη κι ὅταν ἐπισκεπτόμαστε ἱεροὺς τόπους καὶ ρωτοῦμε ἁγίους Γέροντες, τὸ ἐνδιαφέρον πολλῶν ἀπὸ ἐμᾶς εἶναι ἀκαδημαϊκὸ, χωρὶς νὰ ἔχουμε καὶ τὴν ελάχιστη διάθεση νὰ προχωρήσουμε στὴν ἐφαρμογὴ τῶν ὅσων ἀκούσαμε.

«Ἐν τῷ νόμῳ τι γέγραπται; Πῶς ἀναγινώσκεις»; Τὶ ρωτᾶτε, τι λέτε στους Γεροντάδες νὰ σας πουν λόγο πνευματικὸ. Ἀνοίξτε τὴν ἁγία Γραφή, αὐτὴ τὰ λέγει ὅλα. Ὅταν ὁ πλοῦσιος βρέθηκε στὴν κόλαση καὶ υπέφερε καὶ παρακάλεσε τὸν Ἀβραάμ νὰ στείλει τὸν Λάζαρο στα ἀδελφία του γιὰ νὰ μετανοήσουν, ἐκεῖνος ἀπάντησε· «Ἐχουσι Μουσεᾶ καὶ τοὺς προφῆτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν».

Μερικοὶ λένε· «Νὰ ἐβλεπα ἕναν ἄγγελο νὰ μου πει τι θὰ κάνω. Ἐτσι θὰ συγκλονισθῶ καὶ θὰ ἀλλάξω». Μα ὑπάρχουν ἄγγελοι. Εἶναι οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ ἱερεῖς. «Τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Ἐφέσου ἐκκλησίας γράψον» (Ἀποκ. 2,1). Οἱ ἐπίσκοποι εἶναι ἄγγελοι κατὰ τὴν Ἀποκάλυψη.

Ἄλλοι λένε· «Νὰ μποροῦσα νὰ δῶ τὸν Θεὸ καὶ νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ θέματα διάφορα. Κι ὅμως ὁ Κύριος μας μιλά συνεχῶς μέσα ἀπὸ τὴ Γραφή. «Τάδε λέγει Κύριος». Ἐτσι ἀρχίζουν τὸ κήρυμά τους οἱ προφῆτες. Στὸ στρατό, ὅταν διαβάζεται διαταγὴ τοῦ ὑπουργοῦ Ἄμυνας, δίδεται τὸ παράγγελμα τῆς «προσοχῆς» ἀρχικά καὶ μετὰ τῆς «ἀναπαύσεως». Μπορεῖ τὴ διαταγὴ σε μικρὰ στρατιωτικὰ τμήματα νὰ τὴ διαβάξει χαμηλόβαθμος ἀξιωματικὸς ἢ καὶ ὑπαξιωματικὸς, ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴν στιγμή εἶναι τὸ στόμα τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἄμυνας.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὴν Ἐκκλησία, ὅταν ἀκούγεται τὸ εὐαγγέλιο ἢ ὁ ἀπόστολος καὶ μετὰ ἀκολουθεῖ τὸ κήρυγμα. «Πρόσχωμεν» «Σοφία πρόσχωμεν». Ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ κληρικὸς εἶναι «εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ». Εἶναι σαν νὰ μιλά ὁ Χριστός. Καμμία κίνηση τὴν ὥρα ἐκεῖνη. Οὔτε κερὶ νὰ ἀνάψουμε, οὔτε εικόνα νὰ ἀσπαστοῦμε, οὔτε ἄλλη κίνηση που διασπᾷ τὴν προσοχὴ τοῦ ἐκκλησιάσματος καὶ ἀναστατώνει τὴν μυσταγωγία τοῦ εὐαγγελίου καὶ τοῦ κηρύγματος. «Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ

φυλάσσοντες αυτόν» (Λκ. 11,28). Ο Χριστός όταν ανελήφθη στους ουρανούς, άφησε τους κληρικούς στη θέση του, για να τους βλέπουμε, να τους ακούμε, να τους συμβουλευόμαστε, να τους αγγίζουμε και να παίρνουμε τη χάρη όπως η αιμορροούσα. Είναι ανόητο και ασεβές την ώρα που έχουμε ζωντανό τον Χριστό και μας μιλάει εμείς να ασπαζόμαστε τις εικόνες ακόμη και την εικόνα του. Ποτέ δεν φιλάμε την φωτογραφία του αγαπημένου μας προσώπου, όταν αυτό είναι παρών. Ποτέ δεν προσέχουμε την προσωπογραφία του, όταν το έχουμε μπροστά μας.

«Ο δε αποκριθείς είπεν· αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου... και τον πλησίον σου...». Στη θεωρία παίρνουμε άριστα· στην πράξη...

«Τούτο ποίει και ζήση». Η σωτηρία δεν είναι απλώς θέμα γνώσεως αλλά και εφαρμογής. Παράδειγμα ο Μ. Αντώνιος, ο οποίος μόλις άκουσε το ευαγγέλιο για τον πλούσιο νεανίσκο που ζητούσε την τελειότητα, μοίρασε την περιουσία του και έφυγε στην έρημο. Γι' αυτό και ο Κύριος τονίζει στον πλούσιο νεανίσκο «τας εντολάς οίδας»· δηλαδή εφαρμογή και σώτηκες. Για να κατανοήσουμε πλήρως το νόμο του Θεού πρέπει να τον εφαρμόσουμε. Ο εκκλησιασμός πολύ μεγάλο πράγμα, η λειτουργία συνιστά την Εκκλησία, κατεβάζει το Θεό σωματικά στους ανθρώπους. Κι όμως ο ιερέυς και ο λευίτης, δηλαδή άνθρωποι που είχαν σπουδαίο ρόλο στις συνάξεις της Εκκλησίας της Παλαιάς Διαθήκης, πέρασαν και δεν έδωσαν σημασία στον αδελφό τους, τον συμπατριώτη τους, τον ομόθρησκο τους. Και πέρασε ένας αλλόθρησκος και αλλοεθνής κι αυτός έδωσε σημασία στον πληγωμένο.

Κάποτε ευρισκόμενος στο Σινά επιχείρησα με έναν Αυστριακό ορθόδοξο μοναχό να επισκεφτούμε τον άγιο Γεώργιο τον Αρσελαΐτη. Ένα προσκύνημα που απέχει περίπου μια μέρα δρόμο και ανήκει στο μοναστήρι του Σινά. Πήραμε έναν Βεδουίνο με τη καμήλα του και ξεκινήσαμε. Όταν φθάσαμε το βράδυ κατάκοποι, μας υποδέχθηκαν οι γυναίκες των υπαλλήλων του μετοχίου, γιατί οι άνδρες είχαν φύγει να παραστούν σε μια κηδεία συγγενικού προσώπου. Οι γυναίκες βγήκαν από την καλύβα τους για να κοιμηθούν έξω και να μπούμε εμείς μέσα και μας παρέθεσαν το λιτό τους φαγητό. Ο Αυστριακός μοναχός, που οι γονείς του είχαν χωρίσει και είχε μόνο μία αδελφή στην Αυστρία πολύ πλούσια, που κατοικούσε σε μία έπαυλη τριάντα δωματίων, πήγε κάποτε να την δει. Μόλις συναντήθηκαν και μετά τις πρώτες κουβέντες, η αδελφή του τον συνέστησε όσο είναι νωρίς να ψάξει να βρει ξενοδοχείο, γιατί δεν είχε πολλά δωμάτια για να τον φιλοξενήσει! Τριάντα δωμάτια δεν αρκούσαν να φιλοξενήσουν τον αδελφό της. Ο μοναχός με πόνο μας είπε την ιστορία αυτή και συνέκρινε τη φιλοξενία των Βεδουίνων μουσουλμάνων γυναικών με την σκληρότητα και τη αγένεια της «χριστιανής» αδελφής του. Ο καμηλιέρης μας, που άκουγε έκπληκτος την ιστορία, όταν τελείωσε ο μοναχός είπε· «Ο Θεός έφυγε από την Ευρώπη». Τι μαστίγωμα ένιωσα να ακούω έναν μουσουλμάνο να μας ελέγχει και να λέγει ότι χάσαμε εμείς οι Ευρωπαίοι το Θεό μας!

«Ο δε θέλων δικαιούν εαυτόν». Δεν μας ενδιαφέρει η αλήθεια· απλώς συζήτηση να γίνεται. Να κάνουμε τον έξυπνο και να δείχνουμε τη σοφία μας. Ή να προσπαθούμε να παγιδεύσουμε τον άλλο και να τον φέρουμε σε δύσκολη θέση. Πάντοτε σχολιάζουμε το λόγο του Θεού και ουδέποτε υπακούουμε. Τι κρίμα...

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης